

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/30/2019
Identifikačné číslo spisu: 4217202140
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ladislav Górasz
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4217202140.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu E. M., bývajúceho v Č. XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Havlíčkova 16, IČO: 47 244 895, za ktorú koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti žalovanej Všeobecnej úverovej banke a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpenej advokátskou kanceláriou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Kýčerského 7, IČO: 36 857 513, za ktorú koná JUDr. Ján Šinkovic, konateľ a advokát, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, ktorý spor bol vedený na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 14 C 12/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 28. novembra 2018 sp. zn. 6 Co 121/2018, takto

rozhodol:

Návrh žalobcu na prerušenie konania z a m i e t a.

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Komárno (ďalej len „súd prvej inštancie“) dňa 13. februára 2017 žalobca sa domáhal, aby súd určil, že (I.) zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXX, uzatvorená medzi stranami 7. januára 2015, je bezúročná a bez poplatkov, (II.) žalobca je povinný zaplatiť žalovanej z mesačnej anuitnej splátky č. 76 určenej v tejto zmluve iba čiastku 34,75 eur, (III.) žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanej z mesačnej anuitnej splátky č. 76 čiastku 98,12 eur, (IV.) žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanej mesačné anuitné splátky č. 77 až 119 a že (V.) žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 26. februára 2018 č. k. 14 C 12/2017-337 žalobu zamietol a žalovanej priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je platným právnym úkonom a poskytnutý úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že zmluva

neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“ v príslušnom gramatickom tvare), keďže v nej nie je podrobný výpočet celkovej výšky splátky pri jej rozpise na istinu, úrok a poplatky. Uviedol, že pri zohľadnení účelu právnej úpravy spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa, gramatický výklad preferovaný žalobcom neobstojí. Výpočet celkovej výšky splátky pri jej rozpise na istinu, úrok a poplatky by bol omnoho komplikovanejší, predovšetkým pri nerovnomernej amortizácii úveru, pretože by sa jednalo o matematickú operáciu s inými vstupmi, keďže by dochádzalo k zmene výšky zložky istiny a zložky úroku. Ak by úverová zmluva celkovú výšku splátky obsahovať nemusela, spotrebiteľ by k zisteniu výšky celkovej splátky, resp. k zisteniu, či sa jedná o konštantnú výšku splátok, dospel iba súčtom jednotlivých zložiek splátky pre každú jednotlivú splatnosť. Úmyslom zákonodarcu však sotva bolo stanoviť náležitosti spotrebiteľskej zmluvy tak, že by obsahovala množstvo číselných údajov a povinnosť vypočítať si celkovú výšku každej jednotlivé splátky prenášala na spotrebiteľa. Preto je podľa súdu potrebné predmetné ustanovenie vykladať tak, že v zmluve uvedená splátka úveru je dostatočne určená aj keď je vyjadrená iba celkovou výškou splátky, pričom takto uvedená splátka musí zahŕňať všetky veriteľom požadované plnenia, a nie len uvedením niektorých zložiek navodzovať dojem nízkej splátky. Pokiaľ žalobca namieta rozpor zmluvy s § 9 ods. 2 písm. j/ v spojení s § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch poukazujúc na neprávne vyčíslenie hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) v zmluve, žalobca v tejto časti neunesol dôkazné bremeno. I keď bola nesprávne vyčíslená celková čiastka splatná spotrebiteľom (ktorá bola uvedená v sume o 0,97 eur nižšej než suma vyčíslená ako výsledok súčtu 119 splátok po 132,87 eur), nebola splnená podmienka pre vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, nakoľko predmetné ustanovenie (§ 11 ods. 1 písm. b/) predpokladá úplnú absenciu tohto údajá v zmluve o spotrebiteľskom úvere a nie jeho uvedenie v nesprávnej výške.

3. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 28. novembra 2018 sp. zn. 6 Co 121/2018 potvrdil odvolaním žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Rozhodol tak majúci za to, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Na odôvodnenie svojich záverov, okrem iného, uviedol, že z predmetnej zmluvy je zrejmé, že na jej základe poskytla žalovaná žalobcovi úver vo výške 10 000 eur, ktorý sa žalobca zaviazal vrátiť v 119 mesačných splátkach vo výške 140,97 eura, z toho suma vo výške 8,10 eura predstavuje poistné. Celkové náklady žalobcu predstavujú 5 810,56 eur a celková čiastka, ktorú musí žalobca zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom, je v zmluve určená vo výške 15 810,56 eur. RPMN je v zmluve určená na 10,49 %, priemerná RPMN na 11,25 % a úroková sadzba na 9,90 %. Odvolací súd poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016, podľa ktorého článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES (ďalej len „smernica“) sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu listiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Podľa citovaného rozsudku predmetný článok smernice (10 ods. 2 písm. h/) ustanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Odvolací súd poukázal tiež na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 146/2017 a 3 Cdo 56/2018, ktoré právnu otázku splnenia náležitostí zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ako podklad pre záver, či spotrebiteľský úver je bezúročný, už riešili. Z týchto rozhodnutí ani z dôvodovej správy k zákonu o spotrebiteľských úveroch nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby toto ustanovenie sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Odvolací súd sa plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie týkajúcim sa námietky nesprávne vyčíslenej hodnoty RPMN. K námietke nezahrnutia nákladov poistného do RPMN dodal, že žalobcovi poistenie bolo ponúknuté ako možnosť v rámci zmluvy, nie ako povinnosť, čo vyplynulo z dokazovania a fakultatívne poistenie nie je zahrnuté do výpočtu celkových nákladov. Pokiaľ sa žalobca domáhal určenia, ktorú splátku a v akej výške je ešte povinný uhradiť žalovanej, a ktoré splátky jej už nie je povinný uhradiť, mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie

správne zamietol žalobu aj v tejto časti, keďže nebolo možné úverovú zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), a tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Vádu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, v dôsledku ktorej mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, vidí žalobca v tom, že odvolací súd sa len stroho obmedzil na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a odôvodnenie žiadnym špecifickým spôsobom nedoplnil, nevyjadril sa k nemožnosti použitia euro-konformnému výkladu § 9 ods. 2 písm. l/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva podľa jeho názoru aj na nesprávnom právnom posúdení otázky «(ne)možnosti euro-konformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy»“. Uviedol, že nie je právne možné dotknutému ustanoveniu smernice priznať nepriamy účinok v znení zákona o spotrebiteľských úveroch, účinného do 30. apríla 2018. Podľa žalobcu odvolací súd sa nesprávne odvoláva na smernicu, rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 146/2017. Má za to, že v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy zákonodarca členenie na splátky istiny vyžadoval, čo vyplýva aj z toho, že k zosúladeniu vnútroštátneho ustanovenia so znením smernice došlo až od 1. mája 2018, účinnosťou novely zákona o spotrebiteľských zmluvách, ktorá členenie splátok na istinu, úroky a iné poplatky už nevyžaduje. V dovolaní tiež navrhol, aby dovolací súd podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP prerušil konanie dovodiac, že pred Súdny dvorom Európskej únie prebieha vo veci C-331/18 konanie, v ktorom nastolené otázky sú zjavne podstatné a relevantné pre zodpovedanie otázok relevantných pre dovolací prieskum.

5. Žalovaná vo vyjadrení žiadala dovolanie žalobcu zamietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) skúmal najskôr, či je dôvodný návrh žalobcu na prerušenie dovolacieho konania. Dospel k záveru, že tento dôvod nie je daný. Totižto rozsudkom Súdneho dvora (šiestej komory) vydaným vo veci C-331/18, ktorej predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Krajského súdu v Prešove z 5. apríla 2018, už bolo 5. septembra 2019 rozhodnuté, a to tak, že:

1. Článok 10 ods. 2 písm. h) až j) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej, podľa prípadu, na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov.

2. Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

Uvedeným rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie sa stal návrh žalobcu na prerušenie konania bezdôvodným a preto ho dovolací súd zamietol.

7. Dovolací súd potom pristúpil k skúmaniu otázky, či dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné z dôvodov uvádzaných žalobcom. Dospel k záveru, že tomu tak nie je a že z tohto dôvodu treba dovolanie odmietnuť.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421

CSP.

9. V danom prípade žalobca prípustnosť ním podaného dovolania predovšetkým vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca v súvislosti s uvedenou vadou namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, jeho arbitrárnosť, teda jeho nepreskúmateľnosť.

10. Rozhodnutie je nepreskúmateľné vtedy, keď jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (porovnaj závery vyplývajúce zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2016 pod č. 2). Za nedostatok zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu treba považovať predovšetkým úplnú absenciu dôvodov vysvetľujúcich právny záver súdu v otázke, od riešenia ktorej bola závislá opodstatnenosť uplatneného nároku, ako aj vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia, priečiacu sa pravidlám logického uvažovania. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

11. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

12. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dovolací súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (napr. rozhodnutia vo veciach Ruiz Torija proti Španielsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, Higgins proti Francúzsku). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

13. Dovolací súd tiež pripomína, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia nie je právne relevantná správnosť právnych záverov, ku ktorým súd dospel, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

14. Obsah spisu vedeného v preskúmvanej veci v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalobcu, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Ako už bolo uvedené vyššie, za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalobcu.

15. Žalobca tak neopodstatnene tvrdí prípustnosť svojho dovolania z dôvodu vady konania podľa § 420 písm. f/ CSP.

16. Žalobca výslovne napadol dovolaním aj výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. Dovolanie v tejto časti ale nie je prípustné podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože sa nejedná o rozhodnutie vo veci samej a ani o také rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť tejto časti dovolania je rovnako vylúčená aj podľa § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. m/ CSP.

17. Prípustnosť dovolania žalobca vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého ustanovenia dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na podľa neho nesprávne vyriešenej právnej otázky, a to «otázke (ne)možnosti euro-konformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru», v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu dosiaľ nevyriešenej.

18. Žalobcom nastolená právna otázka ale už bola dovolacím súdom vyriešená. Dovolací súd v uznesení z 22. februára 2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017, a rovnako v uznesení zo 17. apríla 2018 sp. zn. 3 Cdo 56/2018, ustálil, že majúc na zreteli účel smernice, právne závery vyjadrené v rozsudku Európskeho súdneho dvora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej (ďalej len „Rozsudok“), účel § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, a ďalšie čiastkové právne závery uvedené v týchto uzneseniach, je potrebné ostatne uvedené ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho euro-konformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.

19. Podľa dovolacieho súdu žalobca neopodstatnene tvrdí, že ním nastolená právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ešte nebola dovolaním súdom vyriešená, pretože vyššie uvedené rozhodnutia dovolacieho súdu nie je možné považovať za ustálenú súdnu prax, a to najmä z dôvodu, že podľa neho za ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ktorý predpoklad uvedené rozhodnutia nespĺňajú, resp. že v týchto rozhodnutiach vyriešená otázka «nebolo ani vyjadrením právneho názoru v rozhodnutí Veľkého senátu podľa § 48 CSP». Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že je síce pravda, že pojem «ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu» definuje judikát R 71/2018 tak, že doň patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ale dodáva, že súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca «aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali».

20. Senát dovolacieho súdu konajúci o dovolaní žalobcu plne sa stotožňuje s vyššie uvedeným záverom iného senátu dovolacieho súdu a nevidí žiadny dôvod, pre ktorý by sa mal od neho odkloniť a z tohto dôvodu vec postúpiť veľkému senátu v zmysle § 48 CSP.

21. So zreteľom na uvedené, t. j. z dôvodu, že konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nemá žalobcom tvrdenú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP a z dôvodu nesplnenia predpokladu prípustnosti dovolania spočívajúceho v nevyriešení dovolaním namietanej otázky rozhodovacou praxou dovolacieho

súdu, dovolací súd dovolanie žalobcu ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

22. Úspešnej žalovanej dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. I keď podľa § 451 ods. 3 CSP dovolací súd v uznesení, ktorým bolo dovolanie odmietnuté (alebo ktorým bolo konanie o dovolaní zastavené) nemusí rozhodnutie o trovách konania odôvodniť, vzhľadom na podanie žalobcu z 30. októbra 2019, ktorým vzhľadom na podľa neho dôvody hodné osobitného zreteľa v danej veci navrhuje dovolaciemu súdu, aby o trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 257 CSP tak, «žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania, vrátane nároku na náhradu trov právneho zastúpenia», dovolací súd považuje za potrebné stručne odôvodniť svoje rozhodnutie o trovách dovolacieho konania v prospech v dovolacom konaní v celom rozsahu úspešnej žalovanej. Žalobca vidí dôvody hodné osobitného zreteľa predovšetkým v následnej zmene legislatívy a judikatúry tvrdiac, že do vyhlásenia rozsudku Súdneho dvora vo veci C-331/18 neexistovala žiadna ustálená jednotná rozhodovacia prax súdov v danej veci nosnej otázke, a preto bol dôvodne presvedčený o tom, že s ohľadom na princíp právnej istoty je jeho žaloba skutočne dôvodná. Dovolací súd nepovažuje uvedenú argumentáciu žalobcu za opodstatnenú. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti § 257 CSP bližšie nešpecifikuje. Možno ich však zhrnúť ako neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitost' prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strán sporu, prípadne nízky príjem. Podľa dovolacieho súdu bolo potrebné v danej veci prihliadnuť na podiel žalobcu na vzniku a priebehu sporu, keďže išlo o už riešenú právnu problematiku. V čase podania dovolania už boli vydané rozhodnutia dovolacieho súdu z 22. februára 2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017 a zo 17. apríla 2018 sp. zn. 3 Cdo 56/2018 (ktoré bolo potrebné považovať za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu) a vydaný aj Rozsudok (ten bol naostatok vydaný u aj v čase podania žaloby dňa 13. februára 2017). Dovolací súd preto nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by výnimočne nemal stranám priznať náhradu trov konania (k ústavne konformnému výkladu ustanovenia § 257 CSP porovnaj napr. uznesenie Ústavného súdu SR z 24.10.2019, sp. zn. IV. ÚS 83/2019).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.